

които не сж могли да се държатъ вече, — не би трѣбвало и да бждатъ още повече наплашвани съ отдѣлни боеве, въ които тѣ сж се чувствували изоставени и погубени! Именно за това, тѣ трѣбваше да бждатъ събрани, да бждатъ съсрѣдоточени малко по-далечко отъ противника, безъ да бждатъ вълнувани и безъ да имъ се дава да почувствуватъ възможността на едно поражение! Трѣбваше да се покаже на тѣзи войници, че тв сж много, че тв съставляватъ сила, и да имъ се кажеше че задъ тѣхъ има едно скривалище, едно убѣжище, единъ такъвъ отбранителенъ пунктъ, какъвто е Одринъ! Не е напушането на своитѣ съобщения, — и то даже безъ бой, — което можеше да подигне духа у солдатитѣ.

Подобни погрѣшки е могло още да се допускатъ до Фридриха, до Наполеона, до 1870 година! Но слѣдъ това?

Трѣбвало би колкото повече се отдалечаваме отъ тѣзи типически епохи, толкова повече да се научимъ да ги разбираме; обаче въ дѣйствителность — колкото по се отдалечаваме отъ тѣхъ, толкова по-малко разбираме съврѣменната война!

Въ 1877 година ние бѣхме още твърдѣ близки къмъ франко-пруската война; това като ли че бѣше за наше щастие, защото по-късно руситѣ вѣроятно биха повели войната по-методично и послѣдствията отъ нея би били за насъ още по-горчиви. Трѣбва така сжщо да се каже, че человекъ се поучава не само съ едното изучаване на онова, което е съгласно съ искуството и съ методата, но и съ анализа на това, което имъ противорѣчи; голѣмитѣ несполуки сж най-добритѣ уроци.

И тукъ, въ 1878 година, при видѣтъ на тази руска армия, настѣпающа съ единъ огроменъ фронтъ; прѣдъ този Сюлейманъ-паша, който се не възползува